

Литература

1. Бекбергенов А. Каракалпак тилиниң стилистикасы. – Нөкис: «Каракалпакстан». 1990, -С. 88.
2. Кайыпбергенов Т. «Каракалпак дәстаны». I. «Маман бий эпсанасы». – Нөкис: «Каракалпакстан». 1973, -С.499.
3. Новиков Л. А. Искусство слова. -М.: «Наука». 1991, -С.142.

РЕЗЮМЕ. Мақолада эпитет ёзувчи Т.Кайыпбергеновнинг бадиий матнининг тасвирлаш воситаси сифатида қаралади. Тадқиқот Т.Кайыпбергеновнинг «Маман бий эпсанасы» («Маман бий афсонаси») романи асосида бажарилган.

РЕЗЮМЕ. В статье рассматривается эпитет как изобразительное средство художественного текста писателя Т.Кайыпбергенова. Исследование проведено на материале романа Т.Кайыпбергенова «Маман бий эпсанасы» («Сказание о Маман бие»).

SUMMARY. In this article, the epithet is considered as a pictorial means of the literary text of the writer T. Kaipbergenov. The study was conducted on the material of the novel by T. Kaipbergenov "Маман бий эпсанасы" ("The Tale of Maman biy")

ҚАРАҚАЛПАҚ САЗ ӘСБАПЛАРЫ ҲАМ САЗЛАРЫ

Ж.Абдисултанов – ассистент оқытушы

Ўзбекистан мамлекетлик консерваториясы Нөкис филиалы

Таянч сўзлар: арфа, оркестр, кварта, октава, тембр, қўбиз, чинқўбиз, ғижжак, дутар.

Ключевые слова: арфа, оркестр, кварта, октава, тембр, кобыз, шынгобыз, гиржек, дутар.

Key words: arfa, orkestr, kvarta, oktava, tembr, qobuz, shinqovuz, gijjak, dutor.

Қарақалпак халқы ерте заманлардан баслап-ақ өзиниң көп тараўлы бай музыка искусствосына ийе екенлиги мәлим. Усы музыка мәдениятының раўажланыўында саз әсбаплары үлкен роль атқарып келди. Саз әсбаплары каракалпак музыка мәдениятында Орта Азия халықлары искусствосы қатарында көп әсирлик тарийхына ийе. Оның тарийхий темалары бизиң эрамызға шекемги IV әсир ҳәм бизиң эрамыздың I әсирине тийисли болған Қойқырылған қаладан ҳәм III әсирлерине тийисли болған Топыраққаладан археологиялық изертлеўлер нәтийжесинде табылған мүйешли арфаның сүүрети салынған фрагментлердиң табылыўы, саз әсбапларының дәуирин аңлатыўда айқын мысал бола алады. Бул туўралы С.П.Толстов басқарған Хорезм экспедициясының ағзасы, көп жыллардан берли музыка әсбаплары бойынша изертлеў жумыслары менен шуғылланып киятырған Р.Л.Садоков күтә қызықлы пикирлер айтады:

- «Қойқырылған қаладан табылған мүйешли үлкен арфа сыяқлы, дуўтар сыяқлы әсбаптың Орта Азияның антик дәуирине тән болған көриниси ең дәслепки ҳәмде ҳәзирше биринши гуўасы болып табылады. Буннан тысқары ол улыўма Орта Азиялы арфаның күтә ертедеги көриниси болып есапланады. Ең әҳмийетлиси - бул еки жағдайда да Хорезмнің жоқарғы дәрежедеги нәзик музыкалы мәдениетқа ийе болған ел екенлигин көремиз» [1].

Бул жағдай путкил Орта Азия халықлары сыяқлы Қарақалпак халқының да әйемги заманлардан баслап жоқары мәдениетқа ийе болғанлығын аңлатады. Бирақ, халықтың араб басқыншылығы дәуиринде кайта ислениў нәтийжесинде бул музыкалық әсбаплар ўақтында жоқ болып кетиўинине себеп болды. Олар саз әсбапларын, оны алып журиўши ҳәм тарқатыўшы болған атқарыўшылары менен қоса жоқ қылып жиберди. Яғный улыўма алғанда халықтың музыканы тыңлаўын қадаған етти.

... Араб басып алыўшылығы арфа әсбабы ушын күтә қәуипли болды; бирақ XV-XVII әсирлерде буннан басқа арфаның бир де көринисин таба алмаймыз, оннан кейин ол Орта Азиялы миниатюраларда азғана ўақыт көринеди де, соңынан пүткиллей жоқ болып кетеди.

Арфа Хорезм халықлары арасында шама менен XVIII әсирге шекем өмир сүрип, оннан кейинги дәуирде бул әсбап пайдаланыўдан шығып, оның басқа бир, оннан гөре жасаў уқыбына қолайлырақ болған әсбаплар ийелеп алған болыўы итимал. Анығырақ айтқанда бақсышылық искусствоның Шығыс халықлары тәсири астында бизде пайда бола баслағаны сыяқлы арфаның орнына дуўтар араласа баслады деген пикир туўылады. Буннан тысқары каракалпак халық-қызлары тәрәпинен атқарылып келинген шынгобыз да сол арфа әсбабының тийкарында пайда болып соннан тараған деген болжаў туўылады.

Музыкалық әсбаплар туўралы, олардың келип

шығыўы, тембрлери ҳаққында уллы илимпаз Абу Али Ибн Сино «Шыпа китабы», «Билим китабы», «Музыка илими ҳаққында рисола» т.б. китапларында көп ғана баҳалы илимий пикирлер айтады. Оның айтыўы бойынша: «Тар қәншелли узун болса, даўыс соншелли пәс шығады, керисинше, тар қәншелли қысқа болса даўыс соншелли бәлент шығады». Сондай-ақ, даўыслардың пәс ямаса бәлент болыўы үлпеп шертлетуғын әсбаплар аралығының диаметине де байланыслы болады деп көрсетеди (Абу Али Ибн Сино, шығармалары жийнағы. IVтом). Өз заманының уллы илимпазы болған Абу Али Ибн Синоның музыка тараўындағы бул пикири Орта Азия ҳәм Шығыс халықлары музыкасының әйемги заманлардан берли музыка илими сыпатында қәлиплесип киятырғанын дәлиллейди. Оның бул пикирлери музыка теориясында ҳәзирги ўақытқа шекем өз қунын жойытқан жоқ.

Қарақалпак халқы арасында саз әсбаплары кең таралған болса да тийкаргы саз әсбаплары айтарлықтай көп емес. Олардан тартқыштың жәрдеми менен шертлетуғын тарлы әсбаптардан - кобыз ҳәм соң келип қосылған гиржек, бармак пенен шертлетуғын - дуўтар, шынгобыз, үлпәу арқалы шертлетуғын - баламан, сырнай үшпелек ҳәм урып шертлетуғын дөп әсбаплары ушырасады. Булардың ишинде кобыз, дуўтар, шынгобызлар каракалпак халқының миллий музыкалық әсбаплары есапланып, қалғанлары болса бизге басқа туўысқан халықлар музыкасының тәсири арқалы өткен болыўы керек. Бирақ, соған қарамастан бурын каракалпак халқы арасында усындай ямаса басқа да әсбаплардың түрлери болмаған деген шорта тастыйықланған пикирдин болыўы мүмкин емес. Дәуирдин өтиўи менен көплек арфа сыяқлы ямаса басқа да әсбаплардың түрлериниң келип кеткенлиги гүман туўдырады.

Қарақалпак халқының арасында шығысы жағынан ең әйемги музыкалық әсбаптардан бири - кобыз. Кобыз әсбабы каракалпактардан басқа көпшилик Шығыс халықларында: қазақ, қырғыз, өзбек, уйғыр, улыўма түрк тилиндеги халықлардың көпшилигинде, сондай-ақ Украиналардандур) т.б. халықларда гезлеседи. Кобыз әсбаплары өзиниң қурылысы, жыраўлардың айтыў техникасы ҳәмде басқа да көплеген тарийхий дереклерге қарағанда, ол күтә әйемги әсбап болғанлығы мәлим.

XI әсирдин уллы илимпазы Махмуд Қашқарий «Девану Луғат-ит Турк» китабында музыкалық әсбаптардан «қобыз, сыбызғы» әсбапларының атларын жийи тилге алады. XVII әсирде жасаған белгили илимпаз Дервиш Алидин айтыўына қарағанда: «Кобыз-күтә жағымлы ҳәм көркем даўыслы тар тағылған музыкалық әсбап. Алынған бир мағлыўматқа қарағанда оны жоқарыда сөз етилген үлкен сазенде ҳәм музыканың теориясын терең ийелеген Султан Увайис Жераир...» (1356-1374) сокқан. Кобызды ол рубабтың дәстесин ҳәм оның путкил денесин узайтыў жолы арқалы ислеп шықты. Басқаша улгилерге қарағанда

қобыз ең әйемги түрлерден келип шыққан, ол хақында автор күтә қызықлы хәм узақ даўам еткен аңыз сөзди баян етеди [4:19].

Қарақалпақ арасында қобыз қахарманлық дәстанлары атқарыушылары болған жыраулар тәрәпинен қолланылған. Жыраулардың қобыз бенен атқаратуғын арнаулы намалары болады. Қобыз намалары әдетте айтарлықтай көп болмайды. Қырғыз манасшылары, қазақ жырлары, өзбеклердин хафызлары сыяқлы қарақалпақ жыраулары да халық тәрәпинен жоқары бақаланған. Қобыз әсбабы дәуірдин өтиуі менен басқа бир қанша халықларда кем-кем қолланыудан шығып, оның орнын басқа әсбаптар ийелейди. Ал, қарақалпақ халқы арасында болса, қобыз хәзирге шекем халық турмысында турақлы орын ийелеп келмекте. Қобыз жуп тар тартылған музыка әсбабы болып, скрипка, гиржек сыяқлы тартқыштың жәрдеми менен шертиледі. Ол көбинесе ерик, тут ағашларынан исленип, оның дузилиси бир тәрәпке бүгилип келеди. Қобыздың төменги оймасына (қабағына) түйе териси қапланады. Ол дәстесине (грифи) жылқының қылынан исленген тар тағылып, ол көбинесе квартаға сазланады. Қобыз сесиниң көлемидиапазоны бир ярым, еки октава көлеминде болады. Қобыздың улыўма узынлығы 75-80 сантиметрден аспайды. Ол гиржек сыяқлы дизеге қойылып, дәстеге тиймей, тек тарлар арасында тайғанап жүреді.

Қобыздың пайда болыуы жөнинде ел арасында қызықлы аңыз сөзлерде таралған. Онда қобыз дауысының күтә жағымлы хәм шыққыш болыуы ушын оны тоғайда доңыз сүйкенип кеткен жийде ағаштан ойып, бақырауық түйениң бас териси менен қаппап, суў тулардың қылынан тар тағылып исленеди. Сонлықтан қобыздың дауысы жағымлы болыуы менен қатар, узактағы ауылларға шекем еситилип туратуғын болған, - деп өзиниң сүйкимли әсбабы болған қобызды күтә көтермелеп, жетилистиреди. Бунда асыра силтеулер болыуына қарамастан қобыздың ерте заманлардан берли халықтың ең сүйикли, кеуил хошы, ажыралмас жолдасы болғанлығын аңлатады.

Қарақалпақ халқының арасында оғада кең таралып, жәмәатлик тус алып кеткен күтә көркем, сулыў дауыс-лы музыкалық әсбаптардың бири - дуўтар. Ол келип шығыуы жағынан тарийхый дереклерге хәм көп ғана илимпазлардың ескертиулерине қарағанда, қарақалпақлар арасында Хорезм оазисине көшип келгеннен кейин пайда болған деген тусиникти ескертеди. Бирақта бундай етип қысқа жуўмақ шығарыу да хақыйқатлыққа туўра келмейди, өйткени эзелден-ақ сыбызғы, сырнай, қобыз, шынғобыз сыяқлы әсбаптар кең таралып, соның менен каналас (шаңарақ) әсбабы болған дуўтарлардың қоңсылас басқа халықларда да болып, қарақалпақлар арасында бурын ушыраспай, соңғы Хорезм дәуиринде қосылды деў үйлеспеген нәрсе болар еди. Соң қосылған әсбаптар дуўтардай болып тез ўақытта беккем сиңисип кетиуі қыйын. Кейин қосылып, халықтың музыкалық турмысына толық сиңисе алмай жүрген әсбаптарға гиржек, дәп тағы басқаларды көрсетиўге болар еди.

Дуўтар қарақалпақ халқының миллий музыкалық әсбабы болып ғана қоймастан, ол қарақалпақ музыкасының раўажланыўында тийкарғы роль ойнаған әсбап. Дуўтардың халық турмысына сиңисип кеткенлиги соншелли, оны ҳәр бир үйден табыўға болады дерлик. Себеби, жоқарыда айтылып өтилгендей-ақ дуўтар сазлары тийкарынан алғанда еки дауыслы болыуы жағынан да, дуўтар сазларының жоқары дәрежеде раўажланып кеткенлигин көриўге болады. Эзелден усылайынша халықтың арасында сиңисип келмегенде бирден бундай дәрежеге тез пәт пенен раўажланыўға ерисиуи мүмкин емес еди. Дуўтар сазының өзи парысша – дуў - еки, тар - тар, еки тарлы әсбаптар деген мәнини аңлатады. Дуўтар еки түрли усулда исленип, бириншиси қазба-

ойма дуўтар, екіншиси қурама-тилме дуўтар деп журитиледи. Қазба дуўтар әдетте тут, ерик ағашынан исленеди. Қурама дуўтар болса тут ағашынан исленген бир қанша бөлеклерден қуралып, олар өз ара белгили тәртипте байланыстырылады хәм бириктиргішлер менен бириктириледі. Дуўтардың дауысының шыққыш болыуы оның устиндеги қақпағының қәншелли жуқа хәм беккем болыуына байланыс-лы. Дуўтардың мойнына қойдың ишегинен (жилка) таярланған 12 перде оратылып хроматикалық қурылыста болады. Ретинде айтып өтилетуғын нәрсе, дуўтардағы пердесиниң он еки болыуы шәртли болмай, ҳәр бир бақсының еркине қарай көбейтилип кететуғын жағдайлары да болған. Орынбай бақсы дуўтарына бәрқулла 14-15 перде жалғап жүрген. Оны ҳәр наmanın узын, қысқа келиўине байланыс-лы болған.

Тарлы тартқышлы әсбаптардан гиржеклерде де қарақалпақ саз әсбаптары қатарынан орын алады. Гиржеклер өзбек, түркмен, тәжик, эзербайжан т.б. халықларында да күтә кең таралған. Қарақалпақ гиржеги сол ўақытлардан мәдений байланыс ретинде келип, қарақалпақ музыкасының атқарылыуы усулларына, техникасына ийкемлестирілген. Әдетте гиржек қарақалпақлар арасында тек бақсыларға қосылып «Жанапайлар» иретинде ғана қолланылып, жеке өзи («Соло») ретинде пайдаланылған. Қарақалпақ гиржегине, өзбек, түркмен т.б. халықлардың гиржеги сыяқлы уш тар тағылады, оның устинги еки тары бир сеске, төменги бир тары болса өз алдына айрықша рольди атқарып намадағы барлық жөнелиси соның менен шертиледі. Хәзирги А.И.Петросянц тәрәпинен қайта исленген қарақалпақ халық сазларының оркестринде қолланылған гиржек төрт тарлы болып, онда диапозоны төрт октаваға шекем барады. Гиржек дуўтар сыяқлы ағаштан ойылып исленеди, қақпағы ылақа балықтың териси менен қапланады. Хаял-қызлар тәрәпинен атқарылатуғын бармақтың жәрдеми менен үплёу арқалы шертилетуғын әсбаптардан «Шынғобыз» ушырасады. Шынғобыз хаял-қызлардың ең сүйикли саз әсбабы болып той-мереке хәм көпшилик жыйналған жерлерде шертилетуғын болған. Олар шынғобызды шертип өз ара жарысларға да түсип жүрген. Қызлар шынғобыздың нәзик тарларынан шыққан жүректи тербететуғын нағышлы намаларын жырларына арқау етти [3].

Шынғобыз күтә кишкене, ықшам ғана саз болып, темирден исленген. Оның формасы искусствоның, мәдениеттың нышаны белгиси болған. Иймейип келген қошқар мүйизли терилердин орайына жуқа, қайысқақ еки полат тил орнатылған. Шынғобызды еки жақ тистің арасына қысып, тил хәрәкетиниң жәрдеми менен хәмде дәстесин шеп қолы менен ушлап, оң қолы менен шынғобыздың тарын қағып турып үплёу арқалы шертиледі. Оның дауысы күтә жағымлы болып, өзине тән айрықша тембрге ийе. Шынғобыздың өз алдына шертилетуғын намалары болады. Олар турмыста ушырасатуғын айырым көринислерди образлы түрде сүүретлеулерден ибарат.

Олардан: «Қара жорға», «Ала жорға», «Ескек есиў», «Сынсыў», «Жетим қыз», «Қыз узатыў», «Ғаз ғаңқылдысы», «Әтшөк» т.б. намалар қызығушылық бенен шертилип келинген. Соның менен қатар, шынғобыз әсбабы шығыс халықларының көпшилигинде болған хәм басқа халықларда да ушырасады. Бирақ та шынғобыздың қосығы болмай намалары сөзсиз қуры өзи шертиледі. Қарақалпақ халқының мәдениаты тарийхында булардан басқа да әпиўайы түрдеги саз әсбаптары да болған.

Жуўмақлап айтқанда қарақалпақ халық саз әсбаптарының, келип шығыу тарийхы, дузилиси хәм атқарыушылықтағы орны хәм жағымлы дауысы өзине тартатуғын шыңғыры менен ажыралып туратуғын мүмкиншиликлерин беккемлеу хәм ен жайдыруу келешек әўләдқа жеткеріу баслы ўазыйпамыз есапланады.

